

Juhla Tisler

Scholar 2008

Kesää 2010

Pääkirjoitus

Kemistikillan 120-vuotisen taipaleen kunniaksi järjestettävä juhluvuosi on juuri pärähtänyt käyntiin. Tulevan lukuvuoden aikana tullaan näkemään paljon uutta ja ihmeellistä ohjelmaa killan järjestämänä. Heti alussa ammutaan kovilla, kun killa järjestää ensimmäistä kertaa Hydrolysin eli killan puolivuosisjuhlan. Melkein heti puolivuotisten jälkeen Kemistikilta tempaisee itsensä ainakin kahden maailmanennätyksen haltijaksi, kun 120-tempaus alkaa 16.9. klo 16. Tempauksen ideana on tutustuttaa niin kemistit kuin muutkin kanssaeläjämme perinteisten kemistipelien, coronan ja marjapussin saloihin. Aikataulun ei kenellekään pitäisi ongelmaa, sillä tutustumaan voi tulla mihin vuorokauden aikaan tahansa seuraavan 120 tunnin aikana. Myöhemmin syksyllä lähdetään juhluvuosi-XQ:lle, eikä juhluvuosi vielä toki tähän pääty. Keväällä järjestetään luonnollisesti tavallista mahtavammats vuosijuhlat, kun kemistikansa kokoontuu 120 Kondensatioon lauantaina 26.2.2011. Juhlavuodesta lisätietoa löytyy lehden lopusta ja killan nettisivuilta.

Alkaneen lukuvuoden aikana järjestetään ohjelmaa luonnollisesti myös muiden kuin Kemistikillan puolesta. Killan pikkuveli Prosessiteknillinen kerho juhlii 35-vuotisuuttaan lokakuun alussa Suomenlinnassa ja lähtee exculle Intiaan vuodenvaihteessa. AYY puolestaan ottaa ensimmäisiä askeliaan ja järjestää monen moista ohjelmaa. TKY:kin vielä huutelee haudan takaa ja niinpä

teekkareille järjestetään perinnejuhlat marraskuun alussa. Myös killan yhteistyökumppani Teekkarikulinaristit järjestää erinäistä ohjelmaa vuoden mittaan. Näiden lisäksi myös noin 200 muuta AYY:n läheisyydessä toimivaa yhdistystä järjestää omia tapahtumiaan.

Tapahtumien puutteesta ei siis kenenkään luulis joutuvan kärsimään. Vielä kun tapahtumien järjestäjät selviävät vuodesta ilman ylenpalttista stressiä ja loppuun palamista, voi wappua sitten kevään lopulla viettää iloisin mielin.

Wappu odotellessa ehtii myös selaimellaan uusinta Tislettä, JuhlaTislettä. Lehden sivuilta löytyy niin pientä katsoa killan historiaan, vinkkejä juhlien kuokkimiseen, juhliavia eläimiä kuin raportointia kesän juhlista ja matkoista sekä tietenkin paljon muuta! Jutut tulivat toimittajilta, kuten totuttua, reilusti myöhässä. Pahoittelut siis lehden myöhästymisestä. Päätoimittajana haluaisin kiittää erityisesti kaikkia juttunsa ajoissa toimittaneita henkilöitä:.....

Niinpä niin.

Janne Andtsjö
Tislesetä

Tisle 3/2010

JuhlaTisle

Julkaisija

Kemistikilta ry

Päätoimittaja

Janne Andtsjö

Toimituskunta

Antti Ahrelma

Tuomo Eskola

Karri Lehtonen

Antti Neuvonen

Juho Perälä

Paula Päivike

Tatu Raunio

Sebastian Trzaska

Kansi

Sebastian Trzaska

Sisäkansien kuvat

Janne Andtsjö

Toimituskunnan lisäksi materiaalia ovat toimittaneet

Victor Heinänen

Otto Ojanen

Joonas Paavola

Mikko Peura

Miikka Tamminen

Painos

120 kpl

Painopaikka

Picaset Oy, Helsinki

approved by tisle

Menu

Pääkirjoitus.....	1
Puhiksen puhinat.....	4
Tammipeura	5
Kemistikillan historia pähkinänkuoressa vol.1.....	6
pHuksikapteenin tervehdys.....	8
Oton Irkkiopas	9
Party animals!.....	10
Mongolian arot (jäivät näkemättä).....	12
Puvun teettäminen kallista? -Ulkoista Kiinaan!	14
Valmistuneet diplomi-insinöörit 2010.....	15
Vaihtoehtokansalaisen festarit	16
Kuokkijan opas	18
Tisle testaa - väärinymmärretyt tanssit	19
Mestarikokin sadonkorjuupannu.....	22
Juhlavuositirehtöörin töräytys.....	23
Kirja-arvostelussa Organic Chemistry	24

Puhiksen puhinat

Uusi syksy, uudet pHuksit, uusi yliopisto ja paljon kaikkea muuta uutta. Kaipa tähän voisi tarinoida kuinka hienoa on ollut nähdä jälleen uuden vuosikurssin kemistejä saapuvan Otaniemeen, vielä täysin kujalla kaikesta, mutta silti jotenkin sympaattisina. Enpä sitä tee (tai taisin itse asiassa juuri tehdä), koska sehän on täysin itsestään selvää! Sen sijaan voisin lätistä killasta ylipäänsä.

Syyskuu, ah! 20 tapahtumaa 30:ssä päivässä, aina Otasuunnistuksista eep-piseen maailmanennätystempaukseen! Kaikille jotakin ja kaikille kaikkea, mikä superkuukausi. Koska kiltä kantaa huolta myös jäsenistönsä hyvinvoinnista, potkaistaan syklopentaanifutiksessä käyntiin killan hyvinvointikilpailu, jonka voittajille on luvassa todella messeviä palkintoja kisan päättyessä piKKujouluissa. Tähän kannattaa lähteä mukaan, ei vain palkintojen, mutta

myös itsesi kannalta! Ja onhan ne palkinnotkin oikeasti loistavia.

120-juhlavuosi pamahtaa käyntiin todennäköisesti samoihin aikoihin kuin tämä lehti pullahtaa painosta. Paljon on mietitty kaikkea eepistä jo juhluvuoden varrelle, mutta jos Sinulla on vielä jotain, mikä sopisi hienosti killan juhlavuoteen, niin kannattaa nykäistä jotakuta 120v-toimikuntalaista tai raatilaista hihasta ja avata se oma suu! Sitä omaa suuta kannattaa aukoa muutenkin raatilaisille, oli kyse sitten rehellisestä palautteesta tai jostain majesteettisesta/vähemmän majesteettisesta ideasta. Jos ei avaa suutaan, ei varmasti tule kuulluksi!

Lopputeaseriksi vielä: Vaalikokoukseen on enää reilut 2½kk, tiedätkö jo, mitä Sinä teet ensi vuonna?

Tammipeura

Lisää kyrpiä taas seuraavassa numerossa!

Kemistikillan historia pähkinäkuoressa vol.1

Kemistikillan historia on pitkä ja todella monivaiheinen. Ihan kaikki eivät välttämättä ehdi tai jaksaa historiikkaa lukea kannesta kanteen, joten Tisleen toimitus päätti referoida siitä omasta mielestään oleellisimpia osia tähän kaksiosaiseen tietopakettiin. Ensimmäinen osa käsittelee yhdistyksen syntymistä ja mukautumista nykyisenkaltaiseksi killaksi. Tapahtumia käydään läpi vuosikymmen kerrallaan.

1890-luku

Mestari Komppa ystävineen tapasivat kokoontua lauantaisin teelle keskustelemaan kemian uusista saavutuksista. Niinpä helmikuun lopulla 1891 perustettiin Suomen ensimmäinen kemistiyhdistys nimellä Kemisk Teknologförening. Toiminta koostui lähes yksinomaan kokouksista, joissa pidettiin esitelmää ja keskusteltiin kemian alan viimeisimmistä saavutuksista. Jostain syystä toiminta laimeni ja katosi lähes kokonaan. Kuitenkin myöhemmin, marraskuussa 1898 seura herätettiin uudelleen henkiin, nyt Suomen Polyteknillisen Opiston Kemistiklubin nimellä. Toiminta oli vilkasta, myös ensimmäiset excursiot järjestettiin.

1900-luku

Vuosisadan vaihtuessa toiminnassa oli mukana jo huomattava määrä jäseniä, peräti 38. Silloisen toiminnan huippukohdaksi muodostui vuonna 1901 järjestetty 10-vuotisjuhla. Kuitenkin tämän jälkeen kemiallisella osastolla opiskelevien määrä lähti laskuun vetäen myös klubin toiminnan alas ja vuoden 1905 suurlakon melskeissä Klubi nukahti jo toisen kerran.

1910-luku

Mestari Komppa yhdessä tohtori Salo Hintikan kanssa herättivät yhdistyksen jälleen henkiin lokakuussa 1915. Nyt nimeksi muodostui Teknillisen Korkeakoulun Kemistiklubi - Tekniska Högskolans Kemistklubb, olihan Polyteknillisestä koulustakin muodostunut TKK. Tällöin jäseniksi pääsivät ainoastaan kemian tekniikan osaston opettajat ja insinööritutkinnon ensimmäisen osan suorittaneet opiskelijat. Jäsenmäärä pysyi parissa kolmessa kymmenessä. Tuohon aikaan, kuten nimestäkin saattoi päätellä, Klubi oli kaksikielinen ja esimerkiksi kokousten pöytäkirjat olivat vuoron perään suomeksi ja ruotsiksi.

1920-luku

Toiminta oli edelleen varsin ammatillisesti painottunutta, mikä ilmeni lukuisina excursioina ja esitelminä. Excursioita järjestettiin useita vuodessa. Osa oli päivän mittaisia vierailuja lähialueille ja toiset viikon-parin mittaisia retkiä Suomeen, Ruot-

siin ja Latviaan. Pidemmät kotimaan kiertueet hoidettiin VR:n makuuvaunuilla.

Esitelmien pitämisestä vastasivat Mestari Komppa itse, muut professorit sekä vastavalmistuneet omista töistään. Esitelmiä pidettiin sitseissä, ja esitelmiä seurasi aina myös kevyempää ohjelmaa. Ensimmäinen laulukirja, 'Virsi-kirja', otettiin käyttöön 1925 ja myös Annaalit ilmestyivät ensimmäisen kerran. 1920-luvun excursioseikkailuihin kannattaa tutustua historiikissa, mutta ihan kaikkea ei välttämättä kannata omaksua.

1930-luku

Kevään lopulla 1937 erosi 70 vuotta täyttänyt Mestari Komppa virastaan professorina. Hänen kunniaakseen järjestettiin syksyllä juhlasitsit, joihin osallistui useita silloisia klubin jäseniä. 30-luvulla toiminta vähitellen muuttui pohdinta- ja harrastus-seurasta enemmän nykyisen kaltaiseksi teekkariyhteiseksi, menettämättä silti kokonaan tieteellistä profiiliaan. Huomattavaa oli myös aktiivijäsenistön nuortuminen. Sääntömuutoksen jälkeen myös fuksit ilmeistyivät ensi kertaa toimintaan, aiemmin vain vanhempien tieteenharjoittajien kansoittamaan klubiin. Samoihin aikoihin myös naiset tulivat mukaan toimintaan. Aivan 1930-luvun lopulla sodan sytyttyä myös klubi joutui raskaiden menetysten eteen, kun useita sen jäseniä kuoli pommituksissa. Kemiallinen laboratorio tuhoutui lähes täysin.

1940-luku

40-luvun alussa teekkaritoiminta oli sodan takia 1½ vuotta lähes olematonta. TTK:n avattua uudelleen ovensa toiminta kuitenkin jatkui, vaikka sota olikin yhä käynnissä. TKY ja klubit kiinnittivät paljon huomioita rintamateekkarien opiskelun helpottamiseksi mm. lähettämällä rintamalle luentoja kirjeitse. Jopa sodan aikana järjestettiin excursioita, pikkujouluja ja sitsejä, vaikkakin pienempimuotoisesti. Vuoden 1943 lopulla, opiskelijamäärän kasvun ja siitä johtuneiden TKY:n uudelleenjärjestelyiden seurauksena klubeista tuli kiltoja. Niinpä Kemistiklubistakin tehtiin 17.12.1943 sääntömuutoksen voimin Kemistien Kilta. Nimi muotoutui kuitenkin nopeasti Kemistikillaksi, eikä sitä tähän päivään mennessä ole katsottu tarpeelliseksi muuttaa.

Sodan päätyttyä toimintaa lähdettiin uudestaan ajamaan käyntiin ja luotiin paljon uusia perinteitä. Useat nykyiset toimihenkilövirat ovat peräisin 30- tai 40-luvulta ja tuon ajan toiminta muistutti muutenkin yllättävän paljon nykyajan toimintaa, luonnollisesti omin pienin vivahtein.

Killan poliittisista vuosista ja modernimmasta ajasta lisää seuraavassa numerossa!
Teksti: Janne Andtsjö, kuvat: Kemistikilta 100 vuotta

pHuksikapteenin tervehdys

Tervehdys parahin kiltalehteämme selaileva pHuksi! Tätä lukiessasi on syksy jo toivottavasti pyörähtänyt reippaasti käyntiin ja ensimmäiset yhteiset riennot ovat onnellisesti takana. Tervehdys myös kaikille teille vanhemmille, kesälaitumilta palaileville, tieteenharjoittajille!

Monille teistä pHukseista TTK ja Kemistikilta avaavat täysin uuden kappaleen elämässänne. Ensimmäiset viikot voivat tuntua melkoiselta pyörykseltä ja olo voi paikoitellen olla hieman eksynyt. Ainakin itselläni oli vastaavia tunteuksia aloittaessani opiskelut täällä tasan kolme vuotta sitten. Syksyn pimeässä leimahtavat kuitenkin railakkaat spottivalot killan tapahtumakalenteriin ja pääsette nauttimaan skumppacruisesta, lakinlaskijaisista, perinnesiiteistä, FazerXQ:sta ja varmasti jokaisen mieltä päräyttävästi pHuksicruisesta! Tukholmaan suuntautuvalla risteilyllä pHuksit pääsevät lähtemään uudenkarheat haalarit yllään, ja toivottavasti tulevat ne päällä myös takaisin!

Juhlimisen ja erinäisten tapahtumien lomassa tulee tietenkin suoda tarpeeksi aikaa myös opiskelun suuremmalle päämäärälle, eli kurssien suorittamiselle ja tenttien läpäisylle. Ensimmäisen syksyn kurseista osa saattaa vaikuttaa lukiossa opetellun kertaukselta, mutta niiden loppua kohti asioita yleensä syvennetään ja tutkitaan laajemmasta näkökulmasta. Näin ollen hyviin arvosanoihin pääseminen ei ole ”nolla-työllä” mah-

dollista. Muodostakaa myös itse omat näkemyksenne kurseista, älkääkä antako vanhempien opiskelijoiden jorinoiden turhaksi vaikuttaa omiin mielipiteisiinne. Jokaisen kannattaa etsiä itselleen sopivin opiskelutyyli heti alusta lähtien!

Loppukevennyksenä muistutan vielä, että pHuksivuosi on vain kerran elämässä ja siitä kannattaa ottaa kaikki irti! Vuoden unohtumattomimmat asiat tapahtuvat jossain aivan toisaalla kuin luentosaleissa. Opiskelu ja hauskanpito eivät myöskään ole toisensa poissulkevia asioita!

Terveisin,

Joonas
pHuksikippari

Oton Irkkiopas

Koska viime vuoden pHukseista tiettävästi itseni lisäksi ei kovin moni jos edes kukaan irkkaa, tiedottajan ominaisuudessa pyrin korjaamaan tilannetta kertomalla miksi tästä taidosta on hyötyä. Vaikka käsittääkseni johdatus tietojärjestelmiin -kurssilla näytetään/näytettiin irkaamisen perusteet tkk:n laitteistolla, unohtuu tämä helposti ja usein tänne tullessa asenteet ovat vahvasti irkkaamista vastaan. Kertaan siis myös käytäntöä, mutta ensin kuitenkin hieman yleistä asiaa.

Internet relay chat, tuo nörttiyden perikuvana pidetty keskustelujärjestelmä on oikeasti hyvä tapa sopia asioita ja pitää yhteyttä. Sen lisäksi että sitä voidaan käyttää kuten tuttua graafista messengeriä, se suosii erityisesti kanavapohjaista keskustelua. Näin siis useat ihmiset näkevät keskustelun ja osallistuvat siihen, mikä luo aivan toisenlaisia mahdollisuuksia. Toinen hyvä puoli liittyy tiedon säilyvyyteen, nimittäin yksi otaniemessä opiskelevien atk-palveluista on mahdollisuus kirjautua helposti ssh-yhteydellä laitoksen koneille ja pitää niillä auki ohjelmia. Näin voit avata irkin jollekin koneelle ja aina halutessasi kirjautua sisään katsomaan mitä poissa ollessasi on keskusteltu ja onko jollakin ollut sinulle asiaa. Keskustelu pysyy näin yllä vaikka et itse paikalla koneella olisikaan ja voit jatkaa sitä lähes miltä tahansa koneelta milloin vain.

Ensin otetaan yhteys johonkin koulun

koneeseen ja käytetään ohjelmaa nimeltä irssi. Tämä kuitenkin halutaan avata erilliseen "ikkunaan" komennolla "screen irssi", jotta siihen voidaan aina palata tulevaisuudessa. Sitten pitää ottaa yhteys varsinaiseen serveriin kirjoittamalla irsissä /connect irc.cs.hut.fi ja valitaan oma nimimerkki komennolla /nick omanimitajotainmuutatytymää. Sen jälkeen ollaankin valmiita liittymään kanaville, kuten vaikkapa kemistikillan käyttämälle komennolla /join #c2h5oh. Jos haluat tietää kuka kukin on kirjoita /whois jokujonkanimimerkkiä ettunne ja jos haluat aloittaa yksityiskeskustelun jonkun kanssa niin kirjoita /q kenenkansahaluatkeskustella.

Ja aivan lopuksi jotta ikkunasasi säilyy, poistu irsistä painamalla ctrl+a ja perään ctrl+d, tämän jälkeen voit lopettaa ssh-yhteyden kyseiseen koneeseen. Kun haluat palauttaa ikkunan näkyviin, ota yhteys taas samaan koneeseen ja kirjoita "screen -r", mutta jos tästä seuraa teksti "there is no screen to be resumed", kirjoita screen -dr ja näin pääset jatkamaan keskustelujasi.

Ja jos et jotain ja saa asioita toimimaan, apua löytyy varmasti mm. allekirjoittaneelta niin irkissä itsessään kuin sen ulkopuolellakin.

Otto

Party animals!

Teekkarit ovat tunnetusti kovia juhlimaan. Kenttäkokeissa on kiistattomasti todistettu, että teekkari jaksaa jatkaa juhlimista pitkälle aamuun asti, kun normaali ihminen toteaa bileet tylsiksi ja lähtee kotiin.

Onko teekkarin ylivertaisesta älystä kuitenkaan mitään hyötyä kun lähdetään kilpailemaan muiden eläinten kanssa?

Viinan himo

Monille juhlimiseen kuuluu olennaisena osana alkoholin nauttiminen. Pieni määrä alkoholia humalluttaa, saa mielialan kohoamaan ja tekee ihmisen usein sosiaalisemmaksi. Negatiivisiakin vaikutuksia on, mutta ne tulevat vasta viiveellä.

Myös jotkin eläimet osaavat juopotella. Laboratoriokokeissa tutkijat havaitsivat preeriakoirien käyttävän alkoholia sosiaalisen kanssakäymisen apuna. Yksin ollessaan ne eivät juurikaan nauttineet alkoholipitoista juomaa, vaikka sitä oli tarjolla. Sen sijaan ystävien kesken preeriakoirat alkoivat suosia alkoholipitoista juomaa, jopa niin että ne humaltuivat selvästi.

Eläinkunnan paras viinapää on kuitenkin pienellä sulkahäntätupajalla. Tämä malesialainen puupäästäinen nauttii alkoholia päivittäin ravintonaan käyttämistä käyneistä hedelmistä. Sen on havaittu juovan keskimäärin joka kolmas päivä määrän alkoholia, joka vastaa ihmiselle 9-10 viinilasillista. Ötökkä ei silti osoita juopumisen merkkejä.

Jos eläimen massaa ei huomioida, voitajaksi selviytyvät tietenkin eläinkunnan suurimmat edustajat. Esimerkiksi keskikokoinen afrikannorsu vaatisi 7 % vahvuista alkoholia 10 -27 litraa, tullakseen edes hieman humalaan.

Hauskaa voi olla kuitenkin myös ilman viinaa. Tästä esimerkkinä ovat tasmanian vallabit. Näiden pikkukenguruiden on havaittu herkuttelevan unikon kukilla. Kukkien oopiumin voimalla vallabit pomppivat villisti ympyrää, josta seurauksena syntyy eräänlaisia pelto-kuvioita.

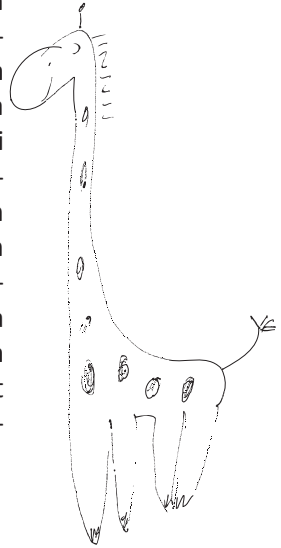
Turnauskestävyys

Juhliessa ajan kulku hämärtyy helposti ja kello saattaa edetä oletettua nopeammin. Valvominen vaatii veronsa ja ahkeran juhlijän tunnistaakin usein pandaa muistuttavista silmänalusista. Ihminen pysyy kyllä hereillä yli vuorokauden, mutta tämän jälkeen väsymys alkaa haitata merkittävästi keskittymistä ja alentaa toimintakykyä. Joillakin eläimillä on ihmiseen verrattuna ilmiömainen turnauskestävyys.

Delfinit voivat pysyä hereillä jopa 5 vuorokautta kärsimättä väsymyksen oireista. Ne pystyvät "sulkemaan" osan avioistaan ja näin lepäämään pysyen kuitenkin osin valveilla.

Kirahvit puolestaan selviävät nisäkäistä kaikkein lyhyimmillä unilla ja nukkuvat alle kaksi tuntia vuorokaudessa. Joidenkin lintujen uskotaan jopa pystyvän ottamaan pikatorckuja lentäessään, ilman että ne joutuvat keskeyttämään lentoaan.

Teksti:

Juho Perälä

Kuvat: Pekka Nurmi (kirahvi), Teekkari-kulinaristit (Pandan ystävät), internet

Mongolian arot (jäivät näkemättä)

Herätessä tunsin vielä dieselsavun lemahduksen. Olimme jo pysähtyneet ja suurin osa oli kadonnut. Itse raahustin ravintolavaunuun syömään gourmet-aamupalaa, niinkuin joka aamu. En ollut ainoa, joten seikkailuun ei tarvitsisi lähteä yksin.

Kävellessä ratapihalla mietin, mihin sitä nyt sitten suuntaisi. Paikallisella kirjastolla voisin tavata tuttuja, mutta minulla ei ollut aavistustakaan kirjaston sijainnista. Mongolialaiset näyttivät kiinalaisilta ja puhuivat outoa kieltä.

Aloitin suunnistamalla pankkiin niiden muutaman aamupalalle ilmestyneiden kanssa. Rahaa vaihtaessa eräs sain kuulla junahenkilökunnalta, että ulkona olis pankkivirkailija, joka puhuu

suomea. Lähdin takasin ulos pölyiselle kadulle tavatakseni miehen.

Suomea hän oli oppinut opiskelijavaihdossa ja oli innoissaan siitä, että muutama suomalainen opiskelija oli saapunut Ulan Baatariin, Mongolian pääkaupunkiin. Niinpä hän päätti tarjota kuuden hengen ryhmällemme taksi-kiertoajelun. Ahtauduimme pienen autoon - kuski ja yksi etupenkeille, viisi takapenkille - ja päräytimme kohti kirjastoa (siis niin me luulimme. Mutta kirjastoa emme löytäneetkään vaan kävimme katsomassa suurta Buddha-patsasta ja Neuvostoliiton aikaista muistomerkkiä.

Ilmeisesti seitsemän henkilöä viiden hengen autossa ei ole Mongoliassakaan

laillinen tapa liikkua, sillä kuskimme sai matkalla kaksi sakkoa ja yhden huomautuksen (kun hänellä ei ollut enää esittäjäajokorttia edellisen poliisin sen vietyä). Pääsimme kuitenkin älymuseolle asti, joka oli täynnä pirunnyrkkejä ja muita älypelejä. Lippu oli suhteellisen kallis. Siihen kului melko suuri osa rahoistani, joita olin vaihtanut paikalliseen valuuttaan noin viiden euron verran.

Lelumuseolta pääsimme autokyydillä vielä jonkin ravintolan pihaan, johon emme kuitenkaan jääneet syömään. Hätistelimme kuskin pois maksettua matkasta jonkin verran, vaikka tiesimme hänen lähtevän kinuamaan rahaa seuraavaksi pankkivirkailijalta. Tämä olikin vaikeampaa kuin kuvittelimme, koska meillä ei ollut yhteistä kieltä.

Ulan Baatar on kaikenkaikkiaan hämmentävä kaupunki. Se on melko ruma ja pölyinen, mutta muutaman kerran silmiin osui jotain ”suurta ja upeaa”. Kaupungin laidoilla näkyi lähinnä tyhjyyttä ja muutama jurtta siellä täällä. Pienten aidattujen alueiden sisällä oli usein pieni talo, kiiltävä auto sekä yksi tai kaksi jurttaa.

Viimeisenä välietappina ennen junalle paluuta oli käynti suuressa Buddhatempelissä. Löysimme oikeaan paikkaan, mutta pääsymaksu oli sen verran suuri, ettei sisään ollut asiaa edes ”opiskelija-alennuksella”. Oli aika palata taas junaan ja jatkaa matkaa läpi pölyisen aavikon, jonka hiekka yöllä oli kuin lunta.

Teksti: Paula Päivike

Kuva: Tuure Laurinolli

Puvun teettäminen kallista? -Ulkoista Kiinaan!

Aina silloin tällöin syntyy tarve pukeutua näyttävästi iltapukuun tai muuten juhlaan varustukseen. Sopivan ja miellyttävän puvun löytäminen voi kuitenkin osoittautua melko suureksikin haasteeksi. Vastaus ongelmaan on tietenkin itse suunniteltu mittatilauspuku. Mittatilauspuvun teettäminen voi kuitenkin olla opiskelijalle varsin suuri menoerä Suomesta hankittuna, joten puvun tekeminen kannattaa siis ulkoistaa Kiinaan.

Jos sattumalta matkustaa junassa Venäjän ja Mongolian läpi Kiinaan, voi käyttää hetkisen aikaa mieleisensä puvun suunnitteluun. Ideoita voi etsiä lehtien sivuilta tai kopioida kansamatkustajien suunnitelmia. (Tässäkin kiinalaiset ovat muuten tosi hyviä!) Välineinä voi käyttää paperia, kyniä, väriliituja saksia ja liimaa tai jotain muuta. Piirroksen on hyvä sisältää kuvaus edestä ja takaa, ehkä sivulta. Lisäksi, jotta yksityiskohdat näyttäisivät oikeilta, voi piirtää lähikuvat niistä.

Kun suunnitelma on tyydyttävä, onkin siirryttävä jollekin Kiinan kangasmarkkinoista/ompeleimoista. Löydettyään sopivan kojun, on aika neuvotella suunnitelman toteuttamisesta. Jos oma suunnitelma muistuttaa jotain valmista mallia (joita on kansioittain esillä) saa haluamansa melko helposti. Jos kuitenkin malli on hyvin erikoinen, voi tulla mutkia matkaan. Miesten pukujen kohdalla tilaus voi olla valmis muutamassa päivässä, mutta esimerkiksi naisten pit-

kiin iltapukuihin voi mennä enemmän aikaa. Erikoiseen mekkoon voi joutua varata kaksikin viikkoa, jotta pääsisi sovittamaan.

Kun malli on selvä, ottavat tekstiiliteollisuuden ammattilaiset mitat ja lähettävät tiedot eteenpäin ompelijoilleen. Yleensä tässä vaiheessa pitää myös maksaa osa kauppasummasta. Odottaessa puvun valmistumista, kannattaa tutustua paikalliseen kulttuuriin ja jännittäviin makuelämyksiin sivukujien ravintoloissa. Seuraavaksi vuorossa on sovitus ja jos puku sopii, niin on kohteliasta maksaa loppusumma ja viedä puku mukanaan. Jos puvussa on jotain vikaa, voi pyytää korjausta ja tämä yleensä onnistuu.

Kotiin lähtiessä on siis mukana juuri sellainen puku kuin haluaa! Paitsi, jos ompelijat eivät suostuneet tekemään juuri suunnitellun näköistä, oikeaa kangasta ei löytynyt, tai ei ollut tarpeeksi aikaa odottaakseen sovitusta. Jos ei ole liian nirso, niin todennäköisyys onnistumiselle on melko korkea. Toisaalta niinhän se olisi Suomessakin..

Teksti: Paula Päivike Kuvat: Tuure Laurinoli

Valmistuneet diplomi-insinöörit 2010

Boriouchkine Alexandre

Ijäs Mari Katriina

Jäämaa Jenni Elina

Kuosmanen Janne Edvin Olavi

Leppänen Heikki Tuomas

Nasrullah Muhammad

Ojala Pia Kristina

Sattar Mubashar

Uuksulainen Tuomas Pekka Elias

Björk Carolina Sofia

Fagerholm Annika Elina

Haikola Petri Mikael

Harju Heikki Petteri

Heinonen Taina Elina

Karppinen Anni Tuulikki

Kauhanen Antti Henrikki

Kettunen Johanna Maria

Lappi Merja Katriina

Laxström Sofia Ulrika

Leskinen Pami Heli Pauliina

Liljeström Mikko Patrick

Lindberg Markus Emil

Liutu Elina Katriina

Lund Anna Charlotta Elisabeth

Natri Olli Ilmari

Nopanen Laura Helena

Nuutila Kristo Juhana

Pieviläinen Risto Antero

Pusa Matti Juhani

Rauhamaa Päivi Leena

Rautapää Elina Kaarina

Ryhänen Tapio Ilmari

Sikanen Tiina Marjukka

Sipiläinen Jorma Tapani

Sipponen Mika Henrikki

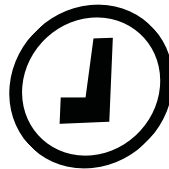
Sundberg Pia Kaisa

Vimpari Kari-Kristian

Voutilainen Vilja Onerva

Zigmund Hajnalka

Song Zhen

approved by tisle

Vaihtoehtokansalaisen festarit

Festarikesän avaus allekirjoittaneelle tapahtui lauantaina 19.6., Vantaan Hakunilassa, Myötätuulirockin merkeissä. Kaljanhuuruisena edellisen illan riennoista lämpimässä, mutta hyvinkin pilvisessä, säässä oli mukavaa lähteä bussilla kohti raskasmetallilla kyllästettyä musisointia. Smurfin laki teki taas tepposia ja eiköhän heti bussin ovesta ulos päästyä ala sataa vettä. Sokerista ei ole hevihörhöt tehty, mutta päivän trendi oli selvä – vettä tulee vaan yhä enemmän ja enemmän. Kalja-alueella ei päässyt sadetta karkuun mutta onneksi oli sadeviitta mukana mutta se ei paljoa naurattanut, koska kalja oli hauskaksi oloon pääsyyn opiskelijalle aivan liian hintavaa. Raskasta rokkia tarjosivat muun muassa Mokoma ja Swallow the Cum... eiku Sun. Lisäksi Stam1na pani puita kamiinaan ja vessoja oli riittävästi. Vehkeet märkänä ei kovinaan paljon kiinnostanut jäädä odottamaan illan ”yllätysesiiintyjää”, vaan bussipyssäkki tuntui houkuttelevammalta vaihtoehdolta. Onneksi poistuttiin alueelta sillä tämä illan toiseksi viimeinen bändi osoittautui suurimmaksi puhallukseksi koskaan. Nimittäin lavalle astui lasten heviä dinosaurusasuisia soittava pumppu nimeltä hevisaurus.

Heti seuraavana viikonloppuna olivat tietenkin hevikansan juhannuskekkeirit Kauhajoella eli Nummirock. Etelä-Pohjanmaalle aivan Nummijärven kupeeseen leiriytyi useita tuhansia hevihemmoja. Leirintäalue oli aivan festarialueen vieressä, mikä helpotti huomattavasti nesteytyksen ylläpitämistä, koska festarialueelle tullessa tehtiin joka kerta ruumiintarkastus. Oma leiri löytyi MC Mökän katoksen välittömästä läheisyydestä, joten juomaseurasta ei ollut pulaa. Vajaan puolen kilometrin päässä leirintäalueesta sijaitsi pieni kyläkauppa, joka asiakasmäärän perusteella saa vuoden päätulot pelkästään Nummirockista ja eipä muualla päin Suomea näe imagojona ja portaria oven edessä. Mutta päivän lihat ja porkkanat oli hyvä hakea kaupasta niin, etteivät ruuat pilaannu ja jäätävän kalliiseen ja karmean näköiseen festariruokaan ei tarvitse edes katsoakaan. Juhannusta suosi mukavan lämmin sää, paitsi jos oli varjoa ja auringon lasketua oli pakko lisätä rankalla kädellä sisäistä villapaitaa. Musiikista vastasi taas liuta kunnan mörkökuoroja, kuten Six Feet Under, Sepultura ja Sotaj(h)umala. Akseli kaljaa-lihaa-heviä oli kielitämättä koko Nummijhannuksen teema ja festarieläimiltä ei tietenkään tullut välttyttyä. Tänä vuonna jäi benjihyppy hyppäämättä lähinnä sen €/s huonon suhteen takia. Mutta kannattaa kuitenkin kokeilla ainakin kerran, on nimittäin taas parhaimpia asioita mitä voi housut jalassa tehdä ja miksei ilman. Leppoisissa metallimerkeissä tuli koko juhannus-

nus vietettyä torstaista sunnuntaihin päissään kuin homot häissään pitkin Nummen raittia. Sunnuntaina ei enää soiteltu vaan krapulainen metallikansa valmistautui kotiin lähtöä varten. Leirintäalue näytti kieltämättä aika dokatulta (ihme ja kumma) mutta tänä vuonna paikallisilta jätteenpolttolaitoksilta vältyttiin. Ehkä mieleenpainuvin juttu koko festareilta kävi juuri sunnuntaipäivänä. MC Mökän leirin rippeisiin tallustelee kaveri jolla on kynnärsauvat kädessä, aurinkolasit, joista puuttuu toinen linssi, reppu, panosvyö ja punainen karvaliivi eikä mitään muuta. Siten kaveri avaa suunsa, kuvitelkaa kolmen päivän dokattu känninen käheä ääni: "Nyt on hätätilanne, puolustusvoimat kyseessä, pitäs päästä Parkanoon!" Oli hieman hankala pitää pokka, ei kyytiä lähialueelta todellakaan heltinyt. Kaverin kohtalo jäi hieman arvoitukseksi, koska kurvatessamme alueen läpi näimme kyseisen ukkelin sammuneena pitkin hiekkatietä, on ainakin jotain mitä juhannuksesta kertoa. Tänä vuonna tuli myös vältyttyä kaamealta usean päivän kapulalta.

Kun kerran alkuun päästiin, niin miksi lopettaa kesken eli kolmen viikonlopun metallifestarikiertue sai huipennuksensa Kaisaniemessä Tuska-festivaaleilla. Sää oli teemaan hyvin sopiva läpi koko viikonlopun: tuskaisen kuuma. Perjantapäivänä pääsi taas, viidettä vuotta peräkkäin, tuttuihin raskasmetallilla kyllästettyihin maisemiin. Tuskassa olonsa tuntee lähes normaaliksi kaikkien lateksigoottien ja lepakonnahtakkihörhöjen seassa. Mutta musiikkia sinne mentiin kuuntelemaan ja kostut-

tamaan hieman kurkkua. Artistikattaus koostui taas kovista hevijyrystä, kuten Megadeth, Devin Townsend, Cannibal Corpse ja Bloodbath. Sivuteltoja päälavaa tuli tuijotettua koko rahan edestä ja lokit toivat lisää tunnelmaa haaskalintuina. Epäpyhiä merkkejä tuli näyteltä oikein olan takaa ja täit saivat kyytiä letistä moshatessa. Jos mitään kuunneltavaa bändiä ei ollut, niin tarvittaessa pääsi mukavasti istumaan nurmialueelle nauttimaan tunnelmasta. Jatkoklubeja oli ympäri Helsingin keskustaa ja jotain Mayhemiä tuli kuunneltua, mutta enpä asiasta niin hirveästi mitään muista. Muistikatkoksesta aiheutunut lippuraha vitutus haihtui aika nopeasti, koska jonottaessa sivukorvalla tuli kuultua keskustelu, jossa kaveri kertoi ostaneensa joku vuosi Tuskassa 120 eurolla Tuska-kondomeja. Varsinaisen rakkauden lähettilään tai kondomininjan toilailut saivat unohtamaan omat pikku rahan menetykset. Kaiken kaikkiaan järjestelyt toimivat erinomaisesti. Helteellä Kaisaniemi pölyä yhtä pahasti kuin Islannin tulivuoret, mutta pikku pöly ei meininkiä haitannut.

Teksti ja kuvat: Tatu Raunio

Kuokkijan opas

Kesä on loistavaa aikaa kuokkimiseen. Oikein suoritettu kuokkiminen on kuin runsauden sarvi, joka parhaimmillaan mahdollistaa elämisen yltäkylläisyydessä. Olitpa sitten hyödyketuotannon modernisoinut jyväjemmaari, virheettömän pedigreeen kosmopoliitti tai harmaatakin harmaampi teekkari, on hyvä tietää miten ja missä kuokkimista voi harrastaa.

Liikkeelle kannattaa lähteä kuokkimispaikan valinnalla, koska se vaikuttaa huomattavasti asutukseen sekä valmistautumiseen. Esimerkiksi sipulipellon kuokkimisessa vaaditaan asutukselta toisenlaisia ominaisuuksia kuin kesähäiden kuokkimisessa. Taustatarinaltakaan ei ehkä vaadita yhtä huolellista suunnit-

telua, kun heiluu lapiomaisen kädenjatkeen kanssa yksin lakeuksilla. Ensikertalaisten tulisi kuitenkin aloittaa tapahtumista, joissa on paljon toisilleen tuntemattomia kasvoja, jolloin ulos lentämisen riski pienenee.

Jos kuokkimisesta innostuu kovasti, on mielenkiinnon säilyttämiseksi ja monipuolisen ravinnonsaannin turvaamiseksi hyvä vaihdella kuokkimiskohteita.

Kokeile vaikka näitä:

- siirtolapuutarhat
- ensi-illat
- backstaget
- sukujuhlat

Teksti ja kuva: Antti Neuvonen

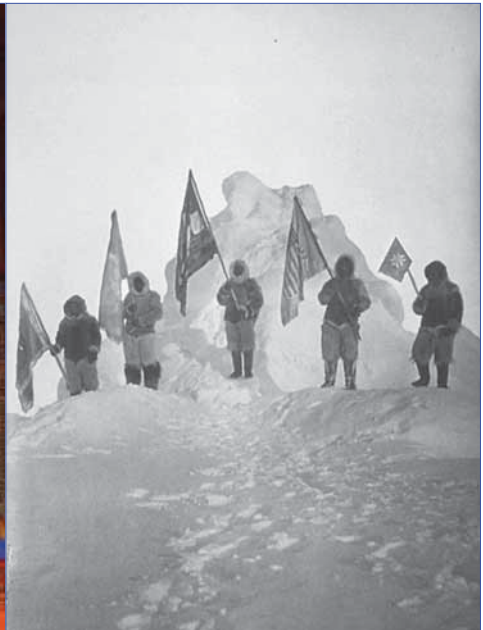
Tisle testaa - väärinymmärretyt tanssit

Tisleen kulttuuri- ja rikostoimitus päätti tutustua Helsingin juhlaviikkojen tarjontaan. Vanhempaan toimituskuntaan kuulunut herrasmies, jonka nimeä emme tekijänoikeussyistä mainitse, löysi ohjelmalistalta mielenkiintoisen kuuluisen tanssiohjelmanumeron. Tanssinumero olisi voinutkin olla mielenkiintoinen, jos se olisi ollut sitä miltä se näytti. Tämä johtikin sitten siihen, että Tisleen toimitus päätti tehdä jutun mitä kiehtovimmista väärin ymmärretyistä tansseista ja esitellä ne rakkaille lukijoillemme. Nyt kun alkaa lähiaikoina (taas!) se ohjelma, jossa ihmiset jotka osaa ja ei osaa tanssia tanssivat.

Napatanssi

6.4.1909 Robert Peary ymmärsi, että turkkilaiset olivat ymmärtäneet napatanssin aivan väärin. Puskettuaan satojen kilometrien matkan läpi vaikeakulkuisen jäisen maaston ja saavutettuaan viimein pohjoisnavan naparetkelijä Peary keksi kuin sattumalta vanhan tanssin uudelleen.

Tai eihän se sattumaa ollut. Peary oli nuoruusvuosinaan harrastanut naparetkiä kierrellessään Marmaroksen satamia Turkin rannikolla ja tutustunut napatanssiesityksiin, joissa nuoret naiset keinuttelivat lantiotaan tehden ympyröitä navoiltaan. Nämä esitykset ja niiden jälkimainingit olivat jättäneet Pearyyn lähtemättömän vaikutuksen.

Napatanssiesitykset Pearyn nuoruus- ja naparetkivuosilta

Palatkaamme pohjoisnavalla tapahtuneeseen oivallukseen. Pohjoisnavalle saavuttuaan Peary oli kaivanut Peurannahkatakkinsa onkaloista kompassinsa. Peary tuijotti lumoutuneena kompassiaan, joka oli alkanut tekemään samanlaisia villejä ympyröitä kuin Peary oli nähnyt nuoruudessaan. Tämä hetki ja päivien vaelluksen aiheuttama hermoromahdus aiheutti uuden tanssin synnyn jonka askeleiden yksinkertaisuus on yksinkertaisen kaunista katseltavaa. Peary naparetkiseurueineen alkoi pyöriä ympyrää kompassin määräämään suuntaan ja pyöriminen jatkui, kunnes kaikki Pearyn retkikunnan jäsenet olivat kaatuneet.

Kommentit: Tanssi sopii vasta-alkajista vaareihin. Moderneissa versioissa ei hyödynnetä kompassia.

Bumba

Modernien tanssien keksiminen on nykyään lähes naurettavan helppoa. Riittää kun vaihtaa vanhan tanssin nimen ensimmäisen kirjaimen Z:ksi. Alkuperäinen Bumba on syntynyt Afrikkalaisen eläinkunnan helmen (latin. sus scrofa) rytmisestä liikehinnästä. Ensimmäisen kerran tanssin on tehnyt länsimaissa tunnetuksi Disney-yhtymän Kalifornian studiot vuonna 1994 eläinmaailman tapahtumia kuvaavassa fiktionaalisessa elokuvassa. Elokuvassa esiintyy eläinhahmo, joka tanssien (sorkkiaan nostellen) saa hien nousemaan pintaan samaan tapaan kuin tanssin modernimpi versio.

Kommentit: Tämä tanssi on parhaimmillaan eläimellistä menoa. Nelinkontin oleskelu tekee pitkän päälle kipeää (vai mitä pojat).

Bumban villit kuviot

Huorallatanssi

Huorallatanssi ei ole joka pojan ja tytön juttu. Tanssilajin rajuus on nostattanut monel... äh... monessa ihmisoikeusjärjestössä vastalauseita.

Kommentit: Amnesty Salomonsaarten Rarotongan osasto antoi Tisleen toimitukselle seuraavanlaisen lausunnon: ”On järkyttävää, kuinka vielä nykyäänkin on mahdollista, että ihmisiä kaupataan toisten ihmisten astuttaviksi. Toiminta on väkisin pakotettua, sillä eihän kukaan moiseen vapaaehtoisesti suostuisi. Erityisen huolestuttavia ovat tämän tanssin yhteydessä tapahtuvat kuoleman tapaukset, jotka johtuvat huorien saamista sisäisistä verenvuodoista ja luunmurtumista. Näitä vammoja aiheuttavat kaikki huorallatanssia harrastavat ihmiset ottaessaan ensimmäisiä tanssiaskelia huorien munuaisten, maksan, tms. ruumiinosan päällä jotka vahingoittuvat helposti viimeistään tanssin kiivaimmassa loppuvaiheessa. Huorallatanssia voidaan verrata vahingollisuudessaan jopa kidutukseen, tai pahempaa. Amnesty vastustaa ehdottomasti tällaista toimintaa ja tulee vaatimaan huorallatanssin maailmanlaajuisesta lopettamisesta. Toisaalta vaadimme, että kunnioitamme syntyneitä vainajia esi-isiemme tavoin popsimalla heidät poskeemme”.

Nuorallatanssijoita (ei supermania, anteeksi)

Toim. huom. Tämä juttu piti tehdä nuorallatanssista, mutta h ja n menivät toimituksessa hetkeksi sekaisin, koska ne muistuttavat etäisesti toisiaan. Pahoittelumme! Kuva sentään meni oikein, joskin vääristä henkilöistä.

Kuvat: wikipedia

Teksti: K.L.

Mestarikokin sadonkorjuupannu

Näin syksyisin luonto tarjoaa meille herkullisia antimiaan erityisen runsaasti. Näistä aineksista sekä Mestarikokin rakkaudesta ruokaan syntyy syysiltojen herkullinen sadonkorjuupannu. Mestarikokki suosittelee pannun valmistamista wok- tai muurinpohjapannulla.

0,64 MPI

1 pkt pekonia (140 g)v

1 pss peruna-sipulisekoitusta (500 g)

1 pkt A-luokan grillimakkaraa (400 g)

1 prk maissinjyviä (340 g)

1 pss sadonkorjuukasviksia (300 g)

mustapippuria

grillausmaustetta

chilijauhetta

Aloita paistamalla pekoni paloitetuna öljyssä/voissa. Viipaloi makkara joukkoon ja anna niiden ottaa vähän väriä. Vapauta jäiset sadonkorjuukasvikset sekaan ja hetki tämän jälkeen lisää peruna-sipulisekoitus. Paista sekoittaen ainakin niin pitkään, että kasvikset ei ole enää jäässä. Sekoita joukkoon maissinjyvät, mausta oman mielen mukaan ja nauti!

**VAIN
TEOLLISET
PRO-
SESSIT
TUOVAT
RUOKAAN
AIDON MAUN.**

-MESTARIKOKKI

Juhlavuositirehtöörin töräytys

No huh huh... Jopas on juhlavuosi lähtenyt räyhäkkäästi käyntiin, kun kesälaitumilta palataan puoliksi katettuun pöytään. Eipä ehditä edes eksyä lukuvuoden toiselle viikolle, kun juhlitaan killan uutta perinteistä tapahtumaa, HYDROLYSIÄ. Hydrolyysihän on kondensaation vastakohta, eli veden lohkeamisen sijasta sitä sitoutuu. Otan täyden kunnian ”kalenterin vastapuolen juhlien” nimestä :D

Ja heti seuraavalla viikolla aloitetaan sadankahdenkymmenen (120) tunnin tyki-tys Marjapussia ja Coronaa. Eiköhän sillä ainakin maailmanennätys synny! Kiltiksellä piipahdettuani sain ilokseni huomata pHukseja oppimassa näiden mahtavien pelien saloja jo ensimmäisillä päivillä, jotta saavat osallistua tempaukseen. Haastan myös SINUT mukaan! Mukavasti saadaan Ruokakeskolta vähän energiajuomaa ja sipsiä piKKunälkään.

Myös media on tarttunut kiltamme juhluvooteen. Ainakin Tisle ja Kemia -lehti ovat kirjoittaneet juhluvuodesta jotakin. Ehkäpä muun median edustajia eksyy esimerkiksi ennätysyritykseen paikalle todistamaan kuinka molo pussitetaan ja tikkejä revitään ☺

Muita vuoden kohokohtia on excut, annaalit ja tietenkin Kondis!!! Näistä lisää myöhemmin. Ole toki itsekin aktiivinen tiedon hankinnassa ja levittämisessä.

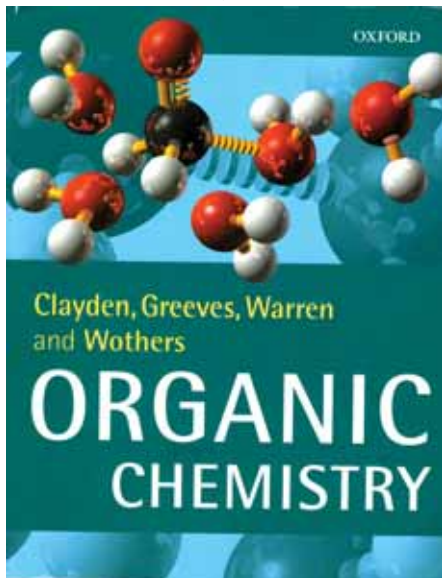
Tehdään tästä ihan mieletön juhlavuosi! Vuoden slogan taitaa kuulua ”*Miksi tyytyä vuosijuhliin, kun voi juhlia koko vuoden?*” Näinpä! Minäkin aloitin eilen... Ehkä siksi tekstin koko, sisältö ja hauskuus ovat kovin vaatimattomia. Mikäli juhlavuosi kiinnostaa, saa ottaa yhteyttä ☺

Victor Heinänen
Juhlavuositirehtöörin 120

Kirja-arvostelussa Organic Chemistry

Kesällä on yleensä kiva lukea kirja tai kaksi kun on kerrankin ehkä vähän vapaata. Oiva valinta riippumattoon onkin Jonathan Claydenin, Nick Greevesin, Stuart Warrenin ja Peter Wothersin kirjoittama klassikkoteos Organic Chemistry (OXFORD University press, ISBN 978-0-19-850346-0).

Teos kertoo varsin kiehtovan tarinan molekyyleistä ja heidän käyttäytymisestään vaihtelevissa tilanteissa. Mutkikas ja moniulotteinen juoni pitää lukijan mielenkiinnon yllä aina lähdeluetteloihin asti. Värikäs kerronta tempaa mukaansa jo heti johdannossa. Hauskat sivulaatikot täydentävät leipätekstiä. Lukemista riittää helposti koko kesäksi, sillä puolentoista tuhannen sivun järkälettä kykenee innokkainkin masokisti nauttimaan korkeintaan muutaman aukeaman vuorokaudessa.

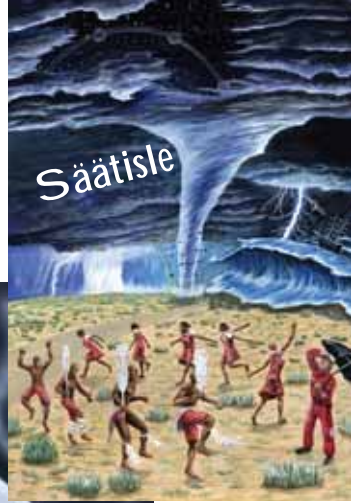
Teoksen ulkoasu on lajityypilleen uskollisesti varsin pelkistetty. Punaiset ja mustat molekyylit muodostavat pääosan kuvituksesta. Kaavamaisuuteen ei ole kuitenkaan sorruttu, vaan ilmettä piristää esimerkiksi kolmannelta sivulta löytyvä haisunäätä.

Suosittelen Organic Chemistryä varauksetta kaikille kemian ystäville. Asiaan perehtymättömän kannattaa ensin lukea esimerkiksi J. K. Rowlingin teos Harry Potter ja viisasten kivi. Organic Chemistryn saatavuus on varsin hyvä. Esimerkiksi TKK:n pääkirjastossa ovat yleensä kaikki kappaleet vapaana.

Kuvat ja teksti: Tuomo Eskola

**Tänäkin vuonna
luvassa vielä
2 Tislettä!**

